

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Ian Manook

Yeruldelgger

Roman

**Traducere din limba franceză
de Ramona Hărșan**

CRIME SCENE PRESS

2017

1

Un soi de bucurie

Yeruldelgger se uita la obiect și nu înțelegea. Mai întâi, scrutase neîncrezător întreaga imensitate a stepelor Delgerkhaanului, care îi înconjurau ca niște oceane de ierburi sălbatice în unduirea lor irizată de suflarea vântului. Pentru un lung răstimp încercase în tăcere să se convingă că era chiar acolo, în acel loc în care se afla. Acolo era. În inima distanțelor infinite, în sudul provinciei Khentii și la sute de kilometri de orice ar fi putut cătuși de puțin justifica prezența nefirească a unui astfel de obiect.

Polițistul de district se ținea respectuos la un metru în urma lui. Familia de nomazi care îl alertase, la câțiva metri în față. Toți erau cu ochii pe el, așteptând o explicație satisfăcătoare în privința acestui obiect care răsărea din pământ, perpendicular pe linia orizontului. Yeruldelgger trăsese aer adânc în piept, își frământase fața obosită cu palmele lui mari, apoi se așezase pe vine în fața obiectului, ca să îl poată studia mai îndeaproape.

Se simțea consumat, epuizat, stors parcă de puteri de toată această viață a lui de polițai pe care, de fapt, nu o mai putea stăpâni cu adevărat. De dimineață fusese trimis să ancheteze în legătură cu trei cadavre care fuseseră ciopârțite cu cutterul în cantina unei uzine chinezești din mahalaua Ulan-Batorului, iar cinci ore mai târziu se trezise în mijlocul stepii, incapabil să priceapă, măcar, de ce fusese trimis

tocmai până aici. Ar fi preferat de o mie de ori să rămână în oraș cu echipa lui și să investigheze problema cadavrelor de chinezi. Știa din experiență și după prezența adrenalinei că prima oră la locul crimei e totdeauna hotărâtoare. Nu era deloc încântat să nu fie acolo, deși avea toată încrederea în inspectorul Oyun, pe care o desemnase să-ți țină locul. Știa meserie și urma să-l informeze, în caz de nevoie.

Polițistul de district nu îndrăznise să se lase pe vine lângă el. Rămăsese în picioare, pe jumătate aplecat, cu genunchii îndoiți și spattele frânt în două. Dar, spre deosebire de Yeruldelgger, el nu căuta să înțeleagă. Îl aștepta pe comisarul din capitală să o facă. Nomazii, însă, se puseseră jos odată cu acesta. Capul familiei era, probabil, bunicul celor mici, lumina soarelui îi cutase chipul ascuns sub tradiționala pălărie ascuțită. Purta un *deel*¹ vechi făcut dintr-o țesătură verde cu aspect satinat, plin de broderii galbene, și cizme de călărie din piele. Femeia era îmbrăcată cu un mantou murdar de culoare albastru deschis, strâns în talie cu o centură groasă de satin roz. Era cu mult mai tânără decât bărbatul. Urmau cei trei copii, aliniați în scara măgarului, roșu, galben și verde: doi băieței mai mari și la urmă, cea mai micuță, o fetiță. Comisarul estima că între fiecare dintre ei era cel puțin un an diferență. Toți membrii familiei aveau un aer încântat, arborând niște zâmbete largi care le brăzdau pielea zgrunțuroasă a feței, înroșită de vânturile stepei, de nisipurile deșertului și de arsura ninsorilor, iarna. Yeruldelgger fusese și el ca ei, un copil al stepei, dar asta într-una dintre primele sale vieți.

– Deci, domnule comisar? Îndrăzni să i se adreseze polițistul de district.

– Deci? E o pedală. De mărime mică. Bănuiesc că știi și tu cum arată o pedală, nu, domnule polițist?

– Da, domnule comisar. Are și fiul meu bicicletă.

– Splendid, oftă Yeruldelgger, deci știi ce-i aia o pedală.

¹ Robă tradițională mongolă. (n. trad.)

În fața lor, familia de nomazi aliniată în scara măgarului le asculta schimbul de replici continuând să surâdă. În spate se vedea iurta lor albă și, peste tot în jur, stepa înverzită, ondulată de vânt până în depărtare, până la orizontul albastru al primelor dealuri. Nu se mai distingea nici măcar drumeagul de țară strâmt pe care mașina de teren rusească îi legănase până la iurtă. Yeruldelgger își sprijini pe coapse mâinile puternice, cu palmele întinse, ca un luptător japonez de sumo și își vârî capul între umeri, în încercarea de a-și reține furia care-i urca în gât.

– Și pentru asta m-ai chemat tu aici?

– Da, domnule comisar...

– M-ai făcut să pierd trei ore pe drumul de la Ulan-Bator până aici pentru o pedală ieșită din pământ?

– Nu, domnule comisar, ci din cauza mâinii!

– A mâinii? Ce mână?

– Mâna de sub pedală, domnule comisar.

– Cum? Sub pedala asta e-o mână?

– Da, domnule comisar, acolo, sub pedală, e-o mână!

Fără să se ridice de unde stătea, Yeruldelgger își lungi gâtul ca să se poată uita de jos în sus la mutra polițistului de sector. Țăsta-și bătea joc de el?

Numai că figura polițistului nu reflecta niciun fel de emoție. Nici urmă de umor. Niciun semn de inteligență. Nu era nimic altceva decât o figură plină de clasică obediență față de superiori, o figură de om absolut mulțumit în propria-i incompetență. Ca să nu explodeze, Yeruldelgger își îndreptă toată atenția asupra respectivului obiect, a cărui prezență căpătase brusc o semnificație mult mai dramatică. Avem aici capătul unei pedale mici, care răsare din pământ, relativ perpendicular pe linia orizontului, iar acum, sub ea: este o mână!

– Păi de unde știi că e o mână dedesubt?

– Au dezgropat-o nomazii, domnule comisar, răspunse polițistul.

– Au dezgropat-o!? Cum așa, au dezgropat-o? sări Yeruldelgger în furia lui surdă.

– Au dezgropat-o, domnule comisar. Au săpat împrejur și au dat pământul deoparte. Copiii au văzut pedala care ieșea din pământ în timp ce se jucau și au săpat să o scoată. Și tot săpând așa, au găsit mâna.

– O mână? Sunt siguri, era o mână? O mână adevărată?

– O mână de copil, da, domnule comisar.

– O mână de copil?

– Da, domnule comisar, o mânuță mică. Mică, așa, ca de copil?

– Și acum unde e această mână de copil?

– Dedesubt, domnule comisar.

– Dedesubt? Dedesubt, unde?

– Dedesubt sub pedală, domnule comisar.

– Vrei să spui c-au îngropat-o la loc? Au îngropat la loc mâna?

– Da, domnule comisar. Cu tot cu pedală, domnule comisar.

Yeruldelgger își ridică ochii înspre familia de nomazi. Ședeau în continuare liniștiți în scara măgarului, în robele lor multicolore, pe fondul albastru-saturat al cerului. Se uitau toți la el, dând din cap cu surâsul lor larg, ca să confirme raportul sectoristului. Își răsuci din nou gâtul ca să-l privească de jos în sus pe polițist.

– Au îngropat-o la loc! Sper că i-ai întreat și de ce!

– Sigur că da, domnule comisar: ca să nu contamineze scena crimei...

Yeruldelgger înțepeni în mișcarea lui ca să se asigure că auzise bine ceea ce tocmai auzise.

– Poftim!?

– Ca să nu contamineze scena crimei, repetă polițistul de sector, cu un strop de mândrie în glas.

– *Ca să nu contamineze scena crimei!!!* Dar de unde-au mai scos și tâmpenia asta?

– E din *Expertii din Miami*. Mi-au spus că se uită mereu la *Expertii din Miami* și că Horacio, șeful *Expertilor din Miami*, recomandă de fiecare dată ca perimetrul crimei să nu fie contaminat.

– *Expertii din Miami!* exclamă Yeruldelgger.

Se ridică încet, cu o mișcare îngreunată de oboseală și descurajare și căută din ochi iurta din spatele nomazilor, care se ridicaseră toți odată cu el. Se temea să se uite la ceea ce ar fi trebuit să remarce de cum a sosit. Aplecă puțin capul și, într-o parte, în spatele unchiașului, văzu acum antena parabolică de mari dimensiuni îndreptată spre cerul nevinovat și imens pe care se afla, undeva, invizibilă, nenorocita de pasăre din metal care-și deversa toate tâmpeniile prin iurtele din Khentii!

– Dumnezeuule! oftă cu resemnare. Și ce ți-au zis, ia spune?

– Nimic, domnule comisar. Vă așteptau pe dumneavoastră. Dacă vreți să aflați mai multe, aveți de tratat cu Horacio.

– Cu Horacio?

– Cu Horacio Caine, așa-l cheamă pe șeful *Expertilor!* rânji polițistul de sector, arătând cu o mișcare din bărbie spre bătrânul nomad.

Yeruldelgger se întoarse atunci cu fața spre el, cap în cap, ochi în ochi, și-i șterse rânjetul idiot de pe figură dintr-o singură privire furioasă.

– Te mai porți o singură dată nerespectuos la adresa lui și te atârni cu mâna mea de calul lui în galop. Și încă de pompon. Ai priceput?

– Da, domnule comisar, se scuză polițistul, stângaci.

– Și de al tău vorbesc, nu de-al calului!

– Al meu, ce?

– Pomponul!

– Am înțeles, domnule comisar.

– Splendid!

Imediat ce făcu primul pas spre ei, membrii micii familii înțepeniră într-un fel de poziție de drepti ușor amuzată. Yeruldelgger se adresă

bătrânului cu blândete, având grijă să fie evident întreg respectul pe care-l purta vârstei și tradițiilor lui de nomad.

– Unchiașule, aș avea mare nevoie de o lopată pentru domnul polițist și de o găleată pentru mine. Se poate?

Bătrânul nomad îl privi pentru un moment fără să schițeze vreo mișcare. Apoi se întoarse energic către băiatul cel mare și-i făcu semn să meargă să-i aducă comisarului ceea ce ceruse. Imediat ce le primi, Yeruldelgger îi aruncă lopata polițistului, care o prinse cu un gest nesigur, întoarse găleata cu gura în jos pe post de taburet și se așeză pe ea în apropierea locului din care răsărea pedala aceea micuță. Scoase un iPhone din haină și îi făcu semn băiatului celui mare să se apropie. Puștiul dădu fuga spre el tot un zâmbet și se opri în poziție de drepti.

– Te descurci cu așa ceva?

– Da, domnule comisar!

– Dar poze știi face cu el?

– Da, domnule comisar!

– Ai văzut în *Experții din Miami*, bănuiesc?

– Da, domnule comisar! Și-am mai văzut și în *Experții din Vegas*, domnule comisar!

Piciul mințea de stingea și abia se abținea să nu bufnească în râs. Yeruldelgger îi arată cum se face o fotografie cu telefonul, pe urmă se ridică să dea ordinele necesare.

– Sora mea, îmi trebuie o bucată mare de pânză albă, te rog. Voi, copii, începeți din nou să săpați așa cum ați făcut prima dată: cu mâna goală și fără să vă grăbiți. Pământul scos să-l puneți pe cearșaful pe care o să-l aducă mama. De-acord?

Cei trei puștani și bătrânul aproară din cap.

– Tu, reluă Yeruldelgger, tu o să faci fotografii. Știi să numeri până la cincizeci?

– Da, domnule comisar!, răspunse țâncul, luând din nou poziția aceea hilară de drepti. Unu, doi, trei, patru...

– Bine, bine, e-n regulă, te cred pe cuvânt! Numără până la cincizeci în minte, apoi fă o fotografie. Și ia-o tot așa de la capăt până îți zic eu să te oprești, da? Din când în când, o să te mai rog să faci câte o poză și cu ce o să se-adune pe cearșaf, înțeles?

– Am înțeles, domnule comisar!

– Iar tu, se adresă el polițistului, pe măsură ce ei scot la suprafață câte ceva, să sapi împrejur la cel puțin cincizeci de centimetri distanță de ceea ce apare, dar ai grijă să nu te duci prea adânc. Te descurci?

– Ămm... da... cred că da, domnule comisar.

Tânăra se întoarse cu o cergă albă. Cum era ultimul lucru de care avea nevoie, Yeruldelgger o desfășură în fața lui și comandă să înceapă treaba.

Lucrurile mergeau destul de rapid. Copiii scobeau cu mâna pământul pe care îl scosese deja mai devreme și îl aruncau pe pânza albă, unde Yeruldelgger îl răsflora ca să-l examineze. Din când în când, mai recupera cu vârful degetului câte ceva ce niciunul dintre ceilalți nu apuca să vadă și îl punea în niște pliculețe de plastic pe care le scotea din buzunar. Pe urmă, scutura pânza ca să arunce pământul deoparte și așeza cerga din nou, în iarbă. Curând, bătrânul își adjudecă el acest ultim rol, mândru că îl putea asista personal pe comisar, iar Yeruldelgger se felicita îndată pentru felul în care funcționa mica lui echipă.

Dezgropaseră, deja, toată pedala. Se putea ghici că fusese acoperită cu un cauciuc antiderapant de culoare albă. Apăru apoi pedalierul cromat, scorojit tot, pe urmă, în scurt timp, o parte din foaia dințată și o bucată din carterul de fier roz, boțit, de sub care ieșea un capăt de lanț. Yeruldelgger făcu semn tuturor să se oprească și se ridică să se uite de mai aproape. Trase din nou aer adânc în piept, cu ochii ridicați către cer, apoi expiră lent, pe nas, concentrându-se din nou asupra descoperirii pe care o făcuse. Nu-i plăcea deloc ce vedea. Nu-i plăcea nici ce va trebui să deducă pornind de aici și, cu atât mai puțin, ce avea să iasă din asta. Era o bicicletă de pici. O bicicletă mică și roz.